

LAVO

Jahkola Katariina

10.11.2015

Asia

EU/OSA/Euroopan syyttäjänvirastoa (EPPO) koskeva asetusehdotus

Kokous

U/E/UTP-tunnus

U 64/2013 vp

Käsittelyvaihe ja jatkokäsittelyn aikataulu

Komissio antoi asetusehdotuksen eurooppalaisen syyttäjänviraston (EPPO) perustamiseksi 17.7.2013 (COM(2013) 534 final). Tämän U-jatkokirjeen tarkoituksena on informoida eduskuntaa siitä, miten asetusehdotusta koskevat neuvottelut ovat edenneet ja miten Suomelle tärkeät kysymykset on erityisesti Luxembourgien puheenjohtajuuskauden neuvotteluissa otettu huomioon.

Tämänhetkisen tiedon mukaan puheenjohtajavaltion tarkoituksena on viedä artikkelit 17 – 36 oikeus- ja sisäasiain neuvostoon, joka pidetään 3.-4.

12. Todennäköisesti käsittelyn tarkoituksena on pyrkiä saamaan artikloille mahdollisimman laaja tuki jäsenvaltioilta. Artiklat on tarkoitettu lopullisesti esittää neuvoston hyväksyttäväksi vasta siinä vaiheessa kun asetuksen jäljellä olevat artikkelit on käsitelty.

Suomen kanta

Valtioneuvosto yleisesti katsoo, että puheenjohtajiston asetusta koskevat neuvottelut ovat Suomelle ongelmallisten kysymysten osalta kehittyneet myönteiseen suuntaan. Suomi ei ole kuitenkaan vielä valmis ottamaan lopullista kantaa asetusehdotuksen hyväksyttävyyteen. Tämä voidaan tehdä vasta kun asetuksen koko sisältö on selvillä.

Seuraavassa selostetaan neuvotteluissa edellisen U-jatkokirjelmän antamisen jälkeen tapahtunutta kehitystä ja erityisesti niitä kysymyksiä, joihin asetusehdotusta käsitelleet laki- ja hallintovaliokunta ovat lausunnoissaan kiinnittäneet huomiota.

Liitännäistoimivalta

Liitännäistoimivalta tarkoittaa tilannetta, jossa EPPO olisi valmisteltavana olevassa niin sanotussa unionipetosdirektiivissä (U 57 /2012 vp) säänneltyjen EU:n taloudellisia etuja vahingoittavien rikosten (niin sanotut PIF-rikokset) lisäksi toimivaltainen tietyn edellytyksin käsittelemään myös näihin rikoksiin läheisesti liittyvät rikokset. Sekä laki- että hallintovaliokunta ovat pitäneet liitännäistoimivaltaa ongelmallisena ja kiinnittäneet

huomiota erityisesti sen valtiosääntöoikeudelliseen arviointiin. On pidetty tärkeänä ennen muuta sitä, etteivät asetusehdotuksen liitännäistoimivaltaa koskevat säännökset ole ristiriidassa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 86 artiklan 1 kohdan kanssa.

Suomi on aikaisemmin neuvotteluissa esittänyt vaihtoehdoksi liitännäistoimivallalle niin sanottua kaksoishatutusmallia, jonka mukaan asetuksessa EPPO:n toimivalta rajattaisiin unionipetosdirektiivissä tarkoitettuihin rikoksiin. Liitännäisrikokset puolestaan käsiteltäisiin kansallisesti siten, että EPPO:n tehtäviä jäsenvaltiossa hoitava valtuutettu syyttäjä toimisi niiden osalta ”kansallisen hatun” alla. Lähtökohtana asetusehdotuksessa muutoinkin on kaksoishatutusmalli eli se, että valtuutettu syyttäjä voi hoitaa myös kansallisia syyttäjätehtäviä. Kaksoishatutusmalli ratkaisuna liitännäistoimivaltaan ei kuitenkaan ole saanut riittävästi neuvotteluissa kannatusta. Suomi on toisaalta pyrkinyt vaikuttamaan siihen, että Suomen huolenaiheet otetaan muutoin liitännäistoimivallan määrittelyssä huomioon.

Liitännäistoimivalta on keskeisesti ollut esillä viime vaiheen neuvotteluissa. Tämän hetkisen tekstiehdotuksen mukaan artiklassa 17(2) edellytetään, että liitännäisrikoksen tulee erottamattomasti (”inextricably”) liittyä PIF-rikokseen. Mainittua kriteeriä myös Euroopan ihmisoikeustuomioistuimien ja EU-tuomioistuin ovat soveltaneet eräissä ns. *ne bis in idem* periaatetta koskevilla ratkaisuisaan koskien saman teon (”same offence”) käsitettä. Lisäksi puheenjohtajiston viimeisimmän tekstiehdotuksen mukaan, jotta liitännäisrikos kuuluisi EPPO:n toimivaltaan, edellytyksenä on, että siitä säädetty enimmäisrangaistus on PIF-rikoksesta säädettyä enimmäisrangaistusta alhaisempi.

Osa jäsenvaltioista on kuitenkin sillä kannalla, että rangaistuksen ankaruuteen viittaava kriteeri tulisi mainita ainoastaan artiklassa 20(3), joka koskee tilanteita, joissa EPPO:n on pidättäydyttävä käyttämästä toimivaltaansa. Kyseisen artiklan mukaan EPPO:n on pidättäydyttävä käyttämästä toimivaltaansa minkään 17 artiklassa tarkoitetun rikoksen osalta, jos PIF-rikoksesta säädetty enimmäisrangaistus on liitännäisrikoksesta säädettyä enimmäisrangaistusta alhaisempi tai jos rikoksesta todennäköisesti EU:lle aiheutuva vahinko ei ylitä jäsenvaltiolle aiheutuvaa vahinkoa. Tällöin siis, jos liitännäistoimivallan edellytykset eivät täyty, toimivalta myös PIF-rikoksen osalta olisi kansallisilla viranomaisilla.

Vielä liitännäistoimivallan hyväksyttävyyden arviointiin vaikuttaa se, että toimivalta ratkaista niihin liittyvät erimielisyydet olisi 20(5) artiklan mukaan kansallisilla viranomaisilla. Sekä laki- että hallintovaliokunta ovat pitäneet tätä tärkeänä.

Neuvoston oikeuspalvelu on aikaisemmin esittänyt kirjallisen lausunnon EPPO:n liitännäistoimivallasta, jossa se on tietyin kriteerein katsonut, että liitännäistoimivalta on SEUT 86(1) artiklan mukainen. Oikeuspalvelu on työryhmäkokouksessa vahvistanut kantanaan sen, että liitännäistoimivaltaa koskeva puheenjohtajiston ehdotus ei ole ongelmallinen SEUT 86(1) artiklan kanssa.

Valtioneuvosto katsoo, että liitännäistoimivaltaa koskeva kokonaisratkaisu on aikaisemmista puheenjohtajiston tekstiehdotuksista kehittynyt myönteiseen suuntaan. Sen hyväksyttävyyden edellytyksenä on edelleen, että muotoilu on SEUT 86(1) artiklan mukainen. Oikeusperustan arvioinnissa neuvoston oikeuspalvelulla on keskeinen merkitys. Oikeuspalvelu on kiinnittänyt erityisesti huomiota sen varmistamiseen, että perussopimuksen tavoite voidaan EU-oikeudellisen tehokkuusperiaatteen mukaisesti riittävän tehokkaasti toteuttaa (”*effet utile*”-periaate).

Toimivallanjakoa koskevana muutoksena asetusehdotukseen on vielä lisätty nimenomainen mahdollisuus EPPO:n keskustasolla toimivan pysyvän jaoston päätöksellä siirtää asia kansallisille viranomaisille tilanteessa, jossa rikoksella todennäköisesti aiheutettu vahinko on vähemmän kuin 100.000 euroa eikä tapausta ole sen vakavuus tai käsittelyn monimutkaisuus huomioon ottaen tarpeen käsitellä unionin tasolla (28a artiklan 2a kohta). EPPO:n toimivallan käyttö muutoin aikaisemmissa jatkokirjelmissä selostetun mukaan perustuu niin sanottuun otto-oikeuteen. EPPO:lla toisin sanoen ei ole yksinomaista toimivaltaa käsitellä asetuksen soveltamisalaan tulevia rikoksia; jos EPPO ei otto-oikeuttaan käytä, tapauksen tutkinta jää kansallisille viranomaisille.

Tutkintatoimet ja rajat ylittävä tutkinta

Myös tutkintatoimia koskeva sääntely on kehittynyt myönteiseen suuntaan Eduskunnan valiokuntien aikaisempiin lausuntoihin kirjattuja huolenaiheita silmällä pitäen. Lokakuussa 2015 pidetyssä oikeus- ja sisäasiain neuvostossa käsiteltävänä olleen asiakirjan 25 artikla sisältää säännökset tutkintatoimenpiteistä (25 artikla). Artiklaehdotus sisältää kuusi toimenpidettä (etsintätoimenpiteet ja todisteiden säilyttämiseksi tarvittavat turvaamistoimenpiteet, esineen tai asiakirjan hankkiminen, tallennetun datan hankkiminen, jäädyttäminen, telekuuntelu, sähköisen viestinnän tunnistetiedot), joiden tulee olla käytettävissä EPPO:n toimivaltaan kuuluvien rikosten selvittämisessä ainakin silloin, kun rikoksesta säädetty enimmäisrangaistus on vähintään neljä vuotta vankeutta. Mainittuihin toimenpiteisiin voidaan soveltaa kansallisen lain mukaisia edellytyksiä, jotka liittyvät tiettyihin henkilökategorioihin (esim. luottamukselliset viestit epäillyn ja asiamiehen välillä). Lisäksi telekuuntelutilanteissa ja sähköisen datan tunnistetietoihin tai tallennetun datan hankkimiseen voidaan soveltaa myös muita kansallisen lain mukaisia edellytyksiä. Lueteltujen tutkintatoimien lisäksi muiden toimenpiteiden tulee olla sallittuja samoin edellytyksin kuin ne ovat käytettävissä vastaavassa kansallisessa tapauksessa. Artiklaehdotus sisältää myös edellytyksen siitä, että toimenpiteellä pitää voida saada rikostutkinnalle hyödyllistä tietoa tai todistelua sekä ettei tietoa ole saatavissa lievempään toimenpiteeseen turvautumalla. Voidaan arvioida, ettei tutkintatoimia koskevasta artiklasta seuraa veloitetta laajentaa pakkokeinolaissa säädettyjen toimenpiteiden sallittavuutta niiden rikosten osalta, jotka EPPO:n toimivaltaan tulisivat ainakin tämänhetkisen tekstiversion perusteella kuulumaan.

Rajat ylittävää tutkintaa koskevan artiklaehdotuksen 26 mukaan tapausta käsittelevä valtuutettu syyttäjä voisi pyytää tutkintatoimea suoritettavaksi toisessa jäsenvaltiossa asetuksen ja kansallisen lainsäädäntönsä mukaan. Tutkintatoimen hyväksyminen (adoption and justification) määräytyisi tapausta käsittelevän valtuutetun syyttäjän jäsenvaltion kansallisen lain mukaan. Tuomioistuimen lupa pyydetylle toimenpiteelle haettaisiin sen jäsenvaltion lain mukaan, jossa avustava valtuutettu syyttäjä on. Jos kyseisen jäsenvaltion laki ei tuomioistuimen lupaa tai muuta oikeudellista vahvistusta edellytä, mutta käsittelevän valtuutetun syyttäjän laki sitä edellyttää, lupa haettaisiin viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa. Artiklassa on myös säännös pyydetyn toimenpiteen täytäntöönpanoon liittyvien erimielisyyksien ratkaisemisesta. Jos asiaa ei saada ratkaistua kahdenvälisesti, asia tulisi viedä pysyväle jaostolle. Artiklan 27 mukaan tutkintatoimenpiteen täytäntöönpano tapahtuisi sen jäsenvaltion lain mukaan, jossa avustava valtuutettu syyttäjä on. Menettelyssä olisi noudatettava pyydettyjä menettelyjä ja muodollisuuksia, jolleivät ne ole kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön perusperiaatteiden vastaisia.

Keskusteluissa on ollut esillä myös Suomen ehdotus, jolla on pyritty varmistumaan siitä, ettei sääntelyyn rajat ylittävissä tilanteissa jää aukkoja. Tältä osin artiklaan 25 on lisätty säännös, joka mahdollistaa sen, että jos toimenpide ei ole käytettävissä kansallisessa

tilanteessa, siihen voidaan soveltaa kyseistä toimenpidettä koskevia vastavuoroisen tunnustamisen tai rajat ylittävän yhteistyön instrumentteja.

Kuten aikaisemmissa jatkokirjelmissä on selostettu, asetuksen 28 artiklassa on lisäksi nimenomainen säännös eurooppalaisen pidätysmääräyksen antamisesta sitä koskevan sääntelyn mukaisesti.

Kaiken kaikkiaan tutkintatoimia ja rajat ylittävää tutkintaa koskevaa sääntelyä voidaan pitää hyväksyttävänä. Artiklaan 26 on kirjattu samoja elementtejä, joita nykyisiin oikeusavun ja vastavuoroisen tunnustamisen instrumentteihin sisältyy sekä viittauksia kansalliseen lainsäädäntöön. Artiklaan sisältyy myös mahdollisuus soveltaa rajat ylittävää yhteistyötä koskevia instrumentteja. Ratkaisu mahdollistaa sen, että muun muassa yhteisiä tutkintaryhmiä voidaan käyttää EPPO:n toiminnassa.

Valtioneuvosto kuitenkin toteaa, että lopullisesti tutkintatoimia ja rajat ylittävää tutkintaa koskeviinkin artikloihin voidaan ottaa kantaa vasta kun koko asetuksen sisältö on selvillä, mukaan lukien EPPO:n toimivallan perusteena olevan unionipetosdirektiivin soveltamisala.

Tutinnanjohtajuus

Neuvottelujen aikana myönteistä kehitystä on tapahtunut myös sen osalta, miten EPPO suhtautuu kansallisiin toimivaltajärjestelyihin syyttäjän ja esitutkintaviranomaisen välillä, kuten valiokunnatkin ovat todenneet. Aikaisemmissa jatkokirjelmissä selostetun mukaisesti asetusehdotuksessa ei tämänhetkisten tekstimuotoilujen mukaan komission alkuperäisestä ehdotuksesta poiketen enää edellytetä, että valtuutetun syyttäjän olisi muodollisesti oltava tutkinnanjohtaja EPPO:n toimivaltaan kuuluvia rikoksia tutkittaessa. Tutkinnanjohtajuuden sijaan artiklassa 12(1) käytetään ilmaisua ”shall be responsible for the investigations and prosecutions.” Tutkinnan toteuttamisen osalta asetusehdotukseen on myös lisätty viittauksia kansalliseen lakiin, erityisesti artiklaan 23, joka koskee tutkinnan suorittamista. Mainitun artiklan 1 kohdassa viitataan kansalliseen lakiin tutkintatoimien suorittamisen sekä ohjeiden noudattamisen osalta. Myös kiireellisten toimenpiteiden sekä niistä informoimisen osalta kohtaan 2 on lisätty viittaukset kansalliseen lakiin.

Kaiken kaikkiaan tekstiehdotus mahdollistaa sen, että valtuutetun syyttäjän asema on sovittavissa Suomen esitutkintajärjestelmään ilman, että toimivaltajärjestelyjä syyttäjän ja esitutkintaviranomaisen välillä tarvitsisi muuttaa.

Lakivaliokunta on lausunnossaan LaVL 1/2015 vp katsonut, että edellä kuvatusta tulkinnasta tulisi pyrkiä saamaan kirjaus vähintään asetuksen johdanto-osaan. Neuvotteluissa tämä on otettu huomioon ja Suomi pyrkii saamaan tekstiin tältä osin kirjauksen asetuksen johdanto-osaan.

Sovintomenettely ja muut avoinna olevat kysymykset

Asetusehdotuksen tämänhetkiseen tekstiversioon ei sisälly säännöstä sovintomenettelystä, joka Suomelle on ollut ongelmallinen. Todennäköisesti jossakin vaiheessa on tarkoitus esittää uusi tekstiehdotus sovintomenettelystä tai vaihtoehtoisista menettelyistä ratkaista asia normaalin rikosoikeudenkäyntimenettelyn ulkopuolella.

Avoinna on myös vielä kysymys EU-tuomioistuimen roolista EPPO:n toiminnassa. Vielä ei myöskään ole käsitelty komission alkuperäisen asetusehdotuksen artikloja jaksoja VI – X.

Edellä esiintuoduin perusteiden voidaan yhteenvetona todeta asetuksen muuttuneen pääosin Suomen kannattamaan suuntaan. Vielä ei kuitenkaan tarvita kantaa siihen, tulisiko Suomen osallistua EPPO:n perustamiseen. Tähän arviointiin tulee vaikuttamaan asetuksen loppupään artiklojen sisältö sekä ennen muuta se, kuinka moni jäsenvaltio EPPO:on lopulta liittyy. Valtioneuvosto katsoo, että unionin taloudellisen etujen suojaamiseksi vain sellainen EPPO voi tuottaa merkittävää lisäarvoa, johon osallistuu mahdollisimman monta jäsenvaltiota. Unionin yhtenäisyyden säilyttämisen tulisi jatkossakin olla ensisijainen tavoite oikeus- ja sisäasioiden alalla.

Pääasiallinen sisältö

Keskeisimpiä muutoksia Suomelle merkityksellisiin artikloihin on selostettu edellä. Asetusehdotuksen loppupään artikkelit sisältävät säännöksiä muun muassa oikeussuojakeinoista, tietosuojasta, suhteesta muihin instituutioihin ja valtioihin sekä EPPO:n talousarviosta. Oikeussuojakeinoja lukuun ottamatta loppupään artikloja ei ole vielä työryhmässä käsitelty.

EU:n oikeuden mukainen oikeusperusta/päätöksentekomenettely

SEUT 86(1) artikla, erityinen lainsäätämisjärjestys (neuvoston yksimielisyys, Euroopan parlamentin kuuleminen) sekä määräykset tiiviimmästä yhteistyöstä.

Käsittely Euroopan parlamentissa

Euroopan parlamentissa asetusehdotuksen vastuuvaliokunta on LIBE-valiokunta.

Kansallinen valmistelu

Oikeus- ja sisäasiat-jaostokäsittely 16.11.2015 (kirjallinen menettely). U-kirjelmä (U 64/2013 vp), U-jatkokirje 27.3.2014, U-jatkokirje 22.5.2015.

Eduskuntakäsittely

U 64/2013 vp, LaVL 23/2013 vp, HaVL 26/2013 vp, SuVL 1/2013 vp, LaVL 11/2014 vp, HaVL 15/2014 vp, LaVL 1/2015 vp, HaVL 1/2015 vp.

Ennen asetusehdotuksen julkaisemista Suomen suhtautumista EPPO:on on eduskunnassa käsitelty E-asiana E 167/2012 vp, LaVL 2/2013 vp.

Kansallinen lainsäädäntö, ml. Ahvenanmaan asema

Kuvattu U-kirjelmässä.

Taloudelliset vaikutukset:

EPPO:n avulla olisi mahdollista puuttua unionin taloudellisia etuja vahingoittaviin rikoksiin nykyistä tehokkaammin ja siten vähentää niistä unionille ja jäsenvaltioille aiheutuvia taloudellisia tappioita. EU:n taloudellisten etujen suojaaminen nykyistä tehokkaammin on kaikkien jäsenvaltioiden ja erityisesti ns. EU:n nettomaksajien intressien mukaista. Se, kuinka tehokkaasti EPPO:n avulla pystyttäisiin näihin rikoksiin puuttumaan, riippuu monesta tekijästä, kuten siitä, kuinka moni jäsenvaltio EPPO:on liittyy, EPPO:n rakenteesta sekä siitä, kuinka toimivat säännökset saadaan aikaiseksi muun muassa suhteessa jäsenvaltioiden kansallisiin järjestelmiin. Keskeistä on se, miten tehokkaasti rikoksia saadaan paljastettua ja selvitettyä jäsenvaltioissa.

Komissio on julkaissut ehdotuksesta vaikutusarvion SWD(2013) 274 final. EU:n vuotuinen talousarvio on kooltaan noin 1% EU-maiden yhteenlasketusta BKT:sta ja se on vuodelle 2015 noin 145 mrd euroa. Komission vaikutusarviointiaineiston mukaan tarkkoja tilastoja unionin budjettiin kohdistuvien petosten rahallisesta arvosta ei ole saatavissa. Vaikutusarviointiaineiston mukaan tämä selittyy osaksi sillä, että valtaosa EU-budjetista käytetään jäsenvaltioissa, joissa yhtenäistä tilastointikäytäntöä ei ole. Unionin taloudellisiin etuihin kohdistuvien rikosten aiheuttamien taloudellisten menetysten arviointi on osoittautunut hankalaksi myös siksi, että osa unionipetoksista jää pimentoon. Lisäksi osa (väärinkäytökset) käsitellään hallinnollisessa menettelyssä. Vaikutusarviointiaineistossa esitellään mm. kolmen tason skenaariot maatalous- ja rakennerahastoihin kohdistuvien petosten arvioimiseksi. Alhaisen riskin skenaariossa maatalous- ja rakennerahastoihin voi kohdistua vuosittain 4,1 miljardin euron vahinko. EU:n tuloihin on arvioitu kohdistuvan vuositasona noin miljardin euron vahinko. Käytettävissä olevien tietojen epätarkkuuden takia komission vaikutusarviointiaineistossa lähdetään oletuksena kuitenkin siitä, että vuosittain noin 3 miljardia euroa on vaarassa joutua petoksen kohteeksi. Vaikutusarvioinnissa esitetään myös arvioita EPPO:n perustamisesta seuraavasta taloudellisesta hyödystä. Hyödyt seuraisivat erityisesti siitä, että unionipetokset saataisiin nykyistä useammin syytteeseen ja tuomittua, rikoshyötyä palautettua sekä siitä, että rikoksia saataisiin myös ennaltaehkäistyä.

EPPO:n perustamisesta syntyy mm. henkilöstön palkkaamisesta aiheutuvia kustannuksia sekä kiinteistö- ja tietohallintokuluja. Komission asetusehdotuksen lähtökohtana on ollut, että EPPO perustettaisiin siirtämällä virastoon henkilöstöä hallinnolliselta petoksentorjuntavirastolta OLAF:lta. Myös Eurojustin resursseja ja tietojärjestelmiä olisi tarkoitus hyödyntää. Asetusehdotuksen budjettia koskevia artikloja ei vielä ole neuvotteluissa tarkemmin käsitelty.

Muut mahdolliset asiaan vaikuttavat tekijät:

Osa kansallisista parlamenteista jätti vuoden 2013 syksyllä toissijaisuushuomautuksen EPPO:sta, mikä johti niin sanotun keltaisen kortin tilanteeseen. Huomautuksen jättäneiden parlamenttien mukaan asetusehdotus tai jotkut sen kohdat eivät edellyttäisi EPPO:n perustamista, vaan jäsenvaltioiden toimenpiteet olisivat riittäviä. Komissio ei keltaisen kortin johdosta muuttanut ehdotustaan. Suomen eduskunta ei toissijaisuushuomautusta tehnyt, mutta näki kuitenkin komission ehdotuksessa useita ongelmakohtia. Tekstiehdotusta on neuvottelujen kuluessa muutettu puheenjohtajavaltioiden ehdotuksilla.

Tämänhetkisten tietojen mukaan Yhdistynyt kuningaskunta ja Tanska eivät tule osallistumaan EPPO:n perustamiseen. On vielä epäselvää, kuinka laajalti muut jäsenvaltiot tulevat EPPO:on mukaan. Jos asetusehdotuksesta ei neuvostossa päästä yksimielisyyteen, vähintään 9 jäsenvaltiota voi käynnistää tiiviimmän yhteistyön vaiheen

EPPO:n perustamiseksi SEUT 86 artiklan ja muiden tiiviimpää yhteistyötä koskevien SEUT:n säännösten mukaisesti.

Asiakirjat:

Tällä hetkellä ei ole käytettävissä yhtenäistä asiakirjaa tässä U-jatkokirjelmässä käsitellyistä asioista. Viimeisimmät asiakirjaversiot ovat seuraavat:
13589/15 EPPO 42 EUROJUST 187 CATS 105 FIN 732 COPEN 293 GAF 47 (artiklat 17-20, 22a, 28a, CATS:lle marraskuussa 2015 esitetty teksti)
WK 126/2015 INIT (artiklat 17-23, 28a, 36, 37, työryhmässä marraskuussa 2015 käsitelty teksti)
13444/15 EPPO 40 EUROJUST 185 CATS 102 FIN 721 COPEN 286 GAF 45 (artiklat 24-33, 35, lokakuun oikeus- ja sisäasiain neuvoston jälkeen konsolidoitu teksti)
9372/15 EPPO 30 EUROJUST 112 CATS 59 FIN 393 COPEN 142 GAF 15 (artiklat 1-33, kesäkuun oikeus- ja sisäasiain neuvostolle esitetty teksti)
COM (2013)534 final (komission alkuperäinen ehdotus)
8904/15 JUR 319 JAI 308 EPPO 29 EUROJUST 109 CATS 54 FIN 358 COPEN 132
INST 162 (neuvoston oikeuspalvelun lausunto)

Laatijan ja muiden käsittelijöiden yhteystiedot:

Katariina Jahkola, katariina.jahkola@om.fi, p. 02951 50246
Sampo Brander, sampo.brandier@om.fi
Lauri Rautio, lauri.rautio@formin.fi
Lena Andersson, lena.andersson@om.fi
Asko Välimaa, asko.valimaa@om.fi
Eeva Aittoniemi, eeva.aittoniemi@om.fi
Hannele Taavila hannele.taavila@intermin.fi
Juha Vilkkö, juha.vilkko@tulli.fi

EUTORI-tunnus

EU/2013/0573

Liitteet

Viite

Asiasanat
Hoitaa

Tiedoksi
